

Arrest

nr. 250 924 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 24 oktober 2019.

1.2. Eerste verzoeker en tweede verzoeker worden op respectievelijk 7 en 8 juli 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is, en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 17 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. B.G.G.E., eerste verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Ilopango (El Salvador) en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U heeft drie jaar aan bedrijfsadministratie aan de technische universiteit gevolgd, maar deze studie heeft u niet afgewerkt. U werkte ook enige tijd in restaurant Dennis en in twee verschillende bedrijven.

U en uw neef, L. F. B. C. (CGVS X; DVZ X), woonden naast elkaar in El Salvador en kwamen vaak bij elkaar langs.

Op 16 september 2019 ging u samen met uw neef naar San Bartolo om uw voertuig te laten herstellen. Bij terugkeer werd u op een passerelle tegengehouden door een jongen waarvan u vermoedt dat het een bendelid is, die jullie aansprak. Hij kende jullie namen en adressen en hij vroeg 500 dollar. Als jullie dit niet zouden geven, zou hij jullie vermoorden.

Daags na het incident ging u klacht indienen bij de politie, u vroeg ook nog op diezelfde dag een nieuwe identiteitskaart en tevens een paspoort aan. Jullie handelden snel omdat jullie angst hadden. Een paar dagen later kreeg u telefoon met de vraag of u naar Santa Lucia zou gaan om daar naar de politie te gaan.

U bleef nadien thuis en uw neef stopte met zijn studies. U verliet het land op 20 oktober 2019 en kwam daags nadien aan in België. Op 24 oktober 2019 diende u in ons land een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer : Badge technische universiteit, rijbewijs A en D, paspoort, identiteitskaart van El Salvador, aangifte incident bij de politie, bewijs van scholing, document gemeentehuis, document gerechtelijke antecedenten uittreksel geboorteregister, authenticatie documenten.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend daar de door u gehaalde feiten niet gerelateerd zijn aan de Vluchtelingenconventie. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

U was in het verleden nooit rechtstreeks betrokken bij bendegeweld in uw land. Het enige feit waarbij u zelf slachtoffer zou zijn geweest, was toen u toevallig toeschouwer was van een vechtpartij tussen bende 13 en bende 18, waardoor u in het huis van een broer van een vriend moest gaan schuilen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). U werd tijdens dit incident niet persoonlijk geviséerd.

Ook had uw vader ooit te maken met afpersingspraktijken toen hij kleermaker was. Uw vader zou als kleermaker zijn gestopt en zo zou er ook een einde zijn gekomen aan deze praktijken (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Wat het incident betreft, valt vooreerst op dat het hier bijna niet om een doelgerichte actie van een bende tegen u en uw neef kan zijn gegaan. Het incident zou immers hebben plaatsgevonden op een ogenblik dat u normaal niet op die plaats komt. Wat meer is, uw neef is normaal gezien op het uur van het incident op school, zodat het onlogisch is dat hij daar aanwezig was op dat moment (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 8). Verder verklaart u zowel als uw neef dat het druk was aan beide kanten van de weg, maar dat er op de passerelle niemand was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 7). Het zou een onwaarschijnlijk toeval zijn dat er zich net op dat moment een bendelid op de brug zou bevinden dat de persoonlijke gegevens van u en uw neef zou kennen en jullie onmiddellijk herkende.

Ook is het ongeloofwaardig dat er jullie werd gezegd 500 dollar te geven, maar dat er geen enkele informatie werd gegeven hoe, wanneer en waar dit afpersingsgeld zou moeten worden overhandigd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 8). Indien het hier om ook maar iets meer dan een schampere poging om iemand op straat geld af te troggelen zou zijn gegaan, zou men mogen verwachten dat jullie een duidelijke boodschap kregen over hoe het verder zou gaan.

Verder is het ook ongeloofwaardig dat u en uw neef nadien geen problemen kenden indien het hier werkelijk om een gerichte actie van een bende zou zijn gegaan. Zo verklaart u uitdrukkelijk, net als uw neef, dat jullie in de periode na het incident geen problemen meer ondervonden van de bendeleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8 en persoonlijk onderhoud CGVS neef, p. 9). Dat jullie onder de radar leefden in deze periode, kan nog als een aannemelijke verklaringen worden aangenomen, maar dat bendeleden na jullie vertrek niet actief meer naar jullie op zoek zouden zijn geweest indien zij werkelijk wisten waar jullie woonden, is in die context ongeloofwaardig. Zo stelt u dat ze bij uw ouders niet zouden langs geweest zijn na jullie vertrek (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en persoonlijk onderhoud neef CGVS, p.3). Uw neef stelt uitdrukkelijk: 'mijn ouders hebben na mijn vertrek geen problemen meer gehad' (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 9). Uw verklaring hiervoor is nog minder afdoende. U stelt immers dat 'u de bedreigingen niet krijgt waar we wonen, maar wel buiten de kolonie' (persoonlijk onderhoud CGVS, p.10-11). Dit wijst niet alleen op de beperkte actieradius van de bendes, maar impliceert ook dat er niet actief naar jullie wordt gezocht.

Verder kunnen er vragen gesteld worden over het moment waarop u uw persoonlijke documenten heeft aangevraagd. Op de vraag wanneer u uw paspoort aanvroeg, antwoordt u dat dat in september – oktober 2019 was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) Op de vraag wanneer de identiteitskaart werd aangevraagd, antwoordt u ook dat dit in september- oktober 2019 moet zijn geweest (persoonlijk onderhoud CGVS, p.5).

Bij nazicht van uw documenten, blijkt dat zowel de klacht van de politie, als uw identiteitskaart als uw paspoort op dezelfde dag werden aangevraagd, namelijk op 17 september, de dag nadat het incident

had plaatsgevonden. Dat u zich dit niet meer spontaan, kan herinneren en alleen antwoordt dat 'het kan' dat de identiteitskaart bv. Op 17 september werd afgegeven, is niet geloofwaardig.

Aan de door u aangehaalde problemen kan dan ook geen geloof worden gehecht. Echter, indien aan het door u aangehaalde incident al geloof zou worden gehecht, quod non, zou het moeten worden beschouwd als een geïsoleerd feit dat kadert in het bendegeweld dat in El Salvador plaatsvindt en zijn er geen indicaties dat u werkelijk op de radar van de bendes staat. Het zou op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om aan te nemen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador.

De door u neergelegde aangifte bij de politie is onvoldoende bewijskrachtig om aan te tonen dat de door u ingeroepen feiten werkelijk gebeurden. Het gaat hier immers enkel over een neerslag van uw verklaringen en niet om het resultaat van een onderzoek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing in positieve zin kunnen wijzigen. Het gaat immers over documenten over uw identiteit en persoonlijke achtergrond, die niet ter discussie staat.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. B. C. L. F.; tweede verzoeker, luidt als volgt :

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Ilopango (El Salvador) en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U was student algemeen Technisch Onderwijs, maar kon door uw problemen uw studies niet afwerken. U en uw neef, B. G. G. E. (CGVS 19/25341; DVZ 7.935.797), woonden naast elkaar in El Salvador en kwamen vaak bij elkaar langs.

Op 16 september 2019 ging uw neef naar San Bartolo om zijn motorfiets te laten herstellen. U vergezelde hem. Bij terugkeer werden jullie op een passerelle tegengehouden door een jongen waarvan jullie vermoeden dat het een bendelid is. Hij sprak jullie aan, zei dat hij jullie namen en adressen kende, en vroeg 500 dollar.

Dit gesprek duurde niet lang en angstig gingen keerden jullie snel naar huis terug. Daags na het incident gingen jullie klacht indienen bij de politie en vroegen jullie tevens een paspoort aan. Jullie zouden sinds dat moment thuis zijn gebleven tot jullie vertrek naar België.

Op 20 oktober 2019 verliet u samen met uw neef het land en jullie kwamen daags nadien in België aan. Op 24 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer : een paspoort, een identiteitskaart, uw diploma lager onderwijs, een uittreksel van uw geboorteakte, een bewijs van goed gedrag en zeden, een proces-verbaal opgesteld door de politie van Ilopango en bewijzen dat al deze documenten authentiek zijn.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend daar de door u gehaalde feiten niet gerelateerd zijn aan de Vluchtelingenconventie. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Wat het incident betreft, valt vooreerst op dat het hier bijna niet om een doelgerichte actie van een bende tegen u en uw neef kan zijn gegaan. Het incident zou immers hebben plaatsgevonden op een ogenblik dat u normaal niet op die plaats komt. Wat meer is, u bent normaal gezien op het uur van het incident op school, zodat het onlogisch is dat u daar aanwezig was op dat moment (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Verder verklaart u zowel als uw neef dat het druk was aan beide kanten van de weg, maar dat er op de passerelle niemand was (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 7 en persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Het zou een onwaarschijnlijk toeval zijn dat er zich net op dat moment een bendelid op de brug zou bevinden dat de persoonlijke gegevens van u en uw neef zou kennen en jullie onmiddellijk herkende.

Ook is het ongeloofwaardig dat er jullie werd gezegd 500 dollar te geven, maar dat er geen enkele informatie werd gegeven hoe, wanneer en waar dit afpersingsgeld zou moeten worden overhandigd (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 8 en persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Indien het hier om ook maar iets meer dan een schampere poging om iemand op straat geld af te troggelen zou zijn gegaan, zou men mogen verwachten dat jullie een duidelijke boodschap kregen over hoe het verder zou gaan.

Verder is het ook ongeloofwaardig dat u en uw neef nadien geen problemen kenden indien het hier werkelijk om een gerichte actie van een bende zou zijn gegaan. Zo verklaart u uitdrukkelijk, net als uw neef, dat jullie in de periode na het incident geen problemen meer ondervonden van de bendeleden (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p. 8 en persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Dat jullie onder de radar leefden in deze periode, kan nog als een aannemelijke verklaring worden aangenomen, maar dat bendeleden na jullie vertrek niet actief meer naar jullie op zoek zouden zijn geweest indien zij werkelijk wisten waar jullie woonden, is in die context ongeloofwaardig. Zo stelt u dat ze bij uw ouders niet zouden langs geweest zijn na jullie vertrek (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en persoonlijk onderhoud neef CGVS, p.3). U stelt uitdrukkelijk : 'mijn ouders hebben na mijn vertrek geen problemen meer gehad' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). De verklaring van uw neef is nog minder afdoende. Uw neef stelt immers dat 'u de bedreigingen niet krijgt waar we wonen, maar wel buiten de kolonie' (persoonlijk onderhoud neef CGVS, p.10-11). Dit wijst niet alleen op de beperkte actieradius van de bendes, maar impliceert ook dat er niet actief naar jullie wordt gezocht.

De documenten die u en uw neef aanvroegen, werden tot slot allemaal op dezelfde dag aangevraagd. Zowel de klacht bij de politie als uw paspoort werden op 17 september 2020 aangevraagd. Op de vraag wanneer u een paspoort aanvraag, antwoordde u 'ik denk dat het 17 september was' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Om een paspoort aan te vragen heeft men een geboorteakte nodig. U stelt echter dat u dat heeft aangevraagd tegen eind september (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) Als u dan gezegd wordt dat men een geboorteakte nodig hebt voor een paspoort, herinnert u zich plots dat u nog een oud geboortedocument had liggen. Dat u dan toch nog een geboorteakte wilde hebben nadien omdat u een document met een officiële stempel wilde hebben, is ongeloofwaardig (persoonlijk onderhoud CGVS, p.6).

Aan de door u aangehaalde problemen kan dan ook geen geloof worden gehecht. Echter, indien aan het door u aangehaalde incident al geloof zou worden gehecht, quod non, zou het moeten worden beschouwd als een geïsoleerd feit dat kadert in het bendegeweld dat in El Salvador plaatsvindt en zijn er geen indicaties dat u werkelijk op de radar van de bendes staat. Het zou op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om aan te nemen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador.

De door u neergelegde aangifte bij de politie is onvoldoende bewijskrachtig om aan te tonen dat de door u ingeroepen feiten werkelijk gebeurden. Het gaat hier immers enkel over een neerslag van uw verklaringen en niet om het resultaat van een onderzoek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door

gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing in positieve zin kunnen wijzigen. Het gaat immers over documenten over uw identiteit en persoonlijke achtergrond, die niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1 (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn); artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikel 57/6/2, *juncto* 62, van de Vreemdelingenwet; artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers halen eerst enkele niet-betwiste elementen aan die volgens hen tot de toekenning van de vluchtelingenstatus dienen te leiden. Zij voeren aan dat de toepassing van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet op de veiligheidssituatie in El Salvador in combinatie met hun specifiek profiel leidt tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers citeren vervolgens de UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van 15 maart 2016 betreffende de mara-problematiek in El Salvador en benadrukken dat ze geen familieleden hebben in de bendes, en dus in angst leven voor de bendes.

Vervolgens gaan verzoekers uitvoerig in op hun specifiek profiel als “*returnee*”.

Zij stellen dat verwerende partij dit element van hun profiel foutief analyseert vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht, aangezien terugkeerders een specifieke sociale groep vormen in de zin van dit wetsartikel. Zij stellen dat dat Afghaanse verwesterde terugkeerders als sociale groep worden beschouwd en dat dit *mutatis mutandis* dient te worden toegepast op Salvadoraanse terugkeerders met financiële middelen. Volgens verzoekers werd hun specifieke situatie niet *in concreto*

in acht genomen door verwerende partij, en verwijst deze enkel naar algemene informatie die bovendien onvolledig en achterhaald is, of het tegenoverstelde aanhaalt van wat verweerder erin leest. Verzoekers stellen dat terugkeerders naar El Salvador als een groep met een onveranderlijk kenmerk dienen te worden beschouwd, en met name dat ze in het buitenland hebben verbleven en hierdoor geacht worden over financiële middelen te beschikken. Hierdoor lopen zij volgens verzoekers het risico slachtoffer te worden van afpersing, hetgeen verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing. Dit verhoogd risico voor verzoekers als lid van de sociale groep van terugkeerders is in de bestreden beslissing niet onderzocht, daar verwerende partij enkel de algemene informatie over terugkeerders naar El Salvador heeft vermeld. Verzoekers gaan vervolgens uitgebreid in op de risico's die terugkeerders naar El Salvador kunnen lopen, en citeren de UNHCR "Guidelines" van 2016, de COI Focus "El Salvador: retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020, waarna zij concluderen deel uit te maken van de specifieke groep van gedeporteerden die El Salvador verlieten omwille van bendeproblemen, en Salvadoranen die veiligheidsproblemen kenden voor hun vertrek, en lopen zij daardoor een bijzonder risico. Verzoekers wijzen erop dat bestreden beslissing verwijst naar een verslag van IOM van 2019 dat terugkeerders betreft die geëmigreerd waren om economische redenen, wat niet het geval is van verzoekers, en dat zelfs terugkeerders die El Salvador verlieten om economische redenen een verhoogd risico lopen bij terugkeer omdat de bendes vermoeden dat ze geld hebben. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een rapport van IDMC en stellen dat terugkeerders een moeilijke sociale en economische integratie kennen, waardoor zij het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Hierna gaan verzoekers in op de lezing van verwerende partij van de voormelde COI Focus betreffende terugkeerders en stellen zij dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar zij enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging is van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse terugkeerders en anderzijds beweert dat die Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde situatie bevinden als diegenen die niet emigreerden. In de bestreden beslissingen worden bovendien zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat terugkeerders aan een bijzonder risico blootstelt, en één bron verklaart geen informatie hierover te hebben, doch trekt verwerende partij de conclusie dat terugkeerders zich in dezelfde situatie bevinden als Salvadoranen die niet vertrokken zijn, hetgeen intellectueel oneerlijk is. Hierna beargumenteren verzoekers dat zij bij terugkeer wel degelijk een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van afpersing of andere daden van vervolging, daar zij snel geïdentificeerd zullen worden als terugkeerders en zij geen werk zullen hebben. Verzoekers citeren ter staving van dit verhoogd risico uit drie rapporten van International Crisis Group, een verslag van IDMC van 2018, een rapport van Human Rights Watch van februari 2020 en concluderen dat zij omwille van het behoren tot de sociale groep van terugkeerders bij terugkeer naar El Salvador een ernstig risico lopen op vervolgingen.

Hierna gaan verzoekers in op het feit dat het CGVS niet betwist dat zij klacht ingediend hebben bij de politie en stellen zij dat de UNHCR "Guidelines" mensen die met de autoriteiten samenwerken tegen de bendes als een bijzonder kwetsbare groep omschrijven. Vervolgens stellen verzoekers: *"Dit is duidelijk het geval in casu: de derde verzoeker heeft een klacht ingediend nadat hij het slachtoffer was van een misdaad door een bende. Dat is een van de redenen waarom zij vervolgingen vrezen in geval van terugkeer naar El Salvador, en waarschijnlijk de reden waarom ze derde verzoeker bleven zoeken en de eerste verzoekster bedreigden."* Verzoekers citeren ook uit de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in El Salvador en betreffende de gevaren die gelopen worden door mensen die aangifte doen van bendemisdrijven.

Verzoekers voeren vervolgens een verweer tegen de argumenten van de bestreden beslissing betreffende de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten: *"Verzoekers denken dat het bendelid op F. aan het wachten waren en daarom dicht bij zijn school waren. Het was toevallig dat ze elkaar op de passerelle ontmoet hebben, maar de bedoeling was wel om F. en zijn neef te bedreigen door aan die school te wachten. Voor de betalingsmodaliteiten denken verzoekers dat F. een andere dag het bendelid opnieuw tegengekomen zou zijn, en dan het geld zou hebben moeten afgeven. Verzoekers zijn van mening dat het bendelid tot de mara MS 1 3 behoorde, gezien de buurt van hun huis onder de mara 1 8 viel."*

Het is daarom dat de bendeleden niet naar hun huis zijn gekomen, maar op de school van F. aan het wachten waren. Dit verklaart ook waarom verzoekers door daarna opgesloten thuis te zitten, geen verdere problemen hebben gekend."

Verzoekers beargumenteren vervolgens dat zij minstens recht hebben op de subsidiaire beschermingsstatus en vooreerst omwille van objectieve elementen van hun profiel, die niet betwist worden door het CGVS en waardoor zij in gevaar zouden zijn bij terugkeer. Zij stellen ook: *"(...)*

aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen (cf. infra, punt 4, wat dit betreft), kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet.” Subsidiair voeren verzoekers aan dat zij de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) dienen te worden toegekend. Zij citeren uit het *Diakité*-arrest van het Hof van Justitie voor wat betreft de definitie van het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict, en leggen er de nadruk op dat het Hof stelde dat de definitie van dit begrip in de zin van de Kwalificatierichtlijn verschilt van diens definitie in het internationaal humanitair recht, dat de erkenning van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van de Kwalificatierichtlijn niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan een bepaald organisatieniveau van de aanwezige strijdkrachten of aan een bepaalde duur van het conflict, en het centraal element de mate van willekeurig geweld is. Verzoekers concluderen hieruit: *“Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld.”* Verzoekers gaan vervolgens in op de veiligheidssituatie in El Salvador en stellen dat er een zeer hoge mate van geweld aanwezig is, die zowel willekeurig als gericht van aard is, en dat de COI Focus over de veiligheidssituatie zelf niet uitsluit dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict. Zij citeren uit rapporten van International Crisis Group, Human Rights Watch, en OSAC betreffende de zeer hoge prevalentie van geweld in El Salvador. Zij vergelijken de Salvadoraanse moordcijfers met die van Irak en voeren aan dat er voor inwoners uit Bagdad een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Belgische asielinstanties, en dat zij niet inzien waarom het anders zou zijn voor El Salvador, dat hogere moordcijfers heeft dan een land in oorlog. Verzoekers wijzen erop dat de daling van het aantal slachtoffers in 2015 voorzichtig moet worden geïnterpreteerd aangezien El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld blijft en deze daling volgens de COI Focus over de veiligheidssituatie meer te maken heeft met de vermindering van het aantal aangiftes dan met de verbetering van de situatie. Verzoekers citeren uit de COI Focus over de veiligheidssituatie om aan te tonen dat het geweld eerder diffuus dan gericht is en dat door de aard van het geweld iedereen er aan kan worden blootgesteld. Verzoekers halen vervolgens aan dat zij afkomstig zijn uit Ilopango, een gemeente die een hoog niveau van geweld kent, en voegen de link toe naar een youtube-video over een door hen aangehaald incident waarbij een jongen in hun huis kwam schuilen uit angst voor de bendes. Ze halen ook verschillende artikels, video's en rapporten aan betreffende het niveau van geweld in hun plaats van herkomst, en concluderen: *“Al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Verzoekers tonen bijgevolg aan dat zij een serieus risico lopen op ernstige bedreiging van hun leven of van hun personen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in hun land van herkomst. Ze zijn dus de mening toegedaan dat er in El Salvador weldegelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.”*

Hierna gaan verzoekers nog in op het feit dat de overheid in El Salvador geen bescherming kan bieden omdat de corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador zeer hoog ligt, en verwijst ze opnieuw naar het feit dat er risico's zijn gebonden aan het indienen van een klacht, wat aantoonde dat de bescherming de problemen zelfs verergert.

Verzoekers vragen in hoofddorde de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.2. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. BJB aanstelling;
3. International Crisis Group (ICG), *“Life Under Gang Rule in El Salvador”*, 26 december 2018, URL : <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
4. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *“Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis”*, september 2018, URL: <https://www.internaldisplacement.org/sites/default/files/inline-files/201809-idmc-el-salvador-casestudy.pdf>;

5. Human Rights Watch (HRW), *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”*, 5 februari 2020, URL: https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_0.pdf;
6. International Crisis Group, *“El Salvador’s Politics of Perpetual Violence”*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/latin-america/caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>;
7. Human Rights Watch (HRW), *“El Salvador - Events of 2018”*, URL: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;
8. OSAC, *“El Salvador - 2019 Crime and Safety Report”*, 25 april 2019, URL: https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/dl_222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 februari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten en identiteitskaarten neerleggen. De Raad acht hun Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen. Beiden leggen eveneens een uittreksel van hun geboorteakte en een bewijs van goed gedrag en zeden neer, alsook een bewijs van authenticatie van deze documenten en documenten betreffende hun scholing en werkverleden. Tweede verzoeker legt eveneens zijn rijbewijs voor. Dit betreffen allen elementen die niet ter discussie staan. Verzoekers leggen eveneens een afschrift neer van de aangifte die zij bij de politie deden. Deze aangifte kan niet volstaan om verzoekers' problemen aan te tonen, aangezien een aangifte bij de politie gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers, en dus geen onafhankelijke bevestiging kan vormen van de door hen aangehaalde problemen. Voorts legt tweede verzoeker ook nog een aanbevelingsbrief van de burgemeester van Iopango neer.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, stelt de Raad vast dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoekers zijn neven en wonen naast elkaar in colonia Las Cañas in Ilopango. Op 16 september 2019 worden verzoekers op een passerelle in San Bartolo in Ilopango tegengehouden door een persoon, die eist dat zij hem 500 dollar betalen, zo niet zullen zij worden vermoord. Verzoekers gaan hierna naar huis en besluiten die avond het land te verlaten. De volgende ochtend dienen zij klacht in bij de politie van Ilopango. Dezelfde dag gaan zij hun paspoorten afhalen. Verzoekers verlaten hun huizen niet meer tot hun vertrek uit El Salvador op 24 oktober 2019.

Daargelaten de vraag of de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met de criteria in de vluchtelingendefinitie komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen feiten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaren dat het bendelid dat hun aansprak op de passerelle hun naam en woonplaats kende, wist waar eerste verzoeker naar school ging en zei tweede verzoeker al veel op zijn moto in San Bartolo te hebben gezien (notities PO L. F., p. 7; notities PO G. E., p. 6). In zoverre hieruit volgt dat verzoekers stellen dat zij geen toevallige slachtoffers waren, maar op gerichte wijze door het bendelid werden gevisieerd, valt dit echter moeilijk te rijmen met het feit dat verzoekers werden aangesproken op een plek waar zij op dat ogenblik normaal gezien niet kwamen. Het incident vond plaats om half elf op een maandag, een tijdstip waarop eerste verzoeker zich normaal op school bevindt. Tweede verzoeker begaf zich enkel naar San Bartolo om er te gaan tanken en om naar de apotheek te gaan (notities PO L. F., p. 8). Dat het bendelid verzoekers opwachtte op een plek waar zij normaal gezien niet voorbij kwamen, kan niet worden aangenomen. Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat ze denken dat het bendelid eerste verzoeker in feite ging opwachten aan zijn school en dat ze daar dichtbij waren, maar hem toevallig aan de passerelle tegenkwamen, stelt de Raad vast dat verzoekers dit nooit hebben geopperd tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat ook deze verklaring niet kan overtuigen, aangezien het geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers stellen dat zij enerzijds stellen dat zij het bendelid tegenkwamen op een plaats waar zij normaal niet voorbijkwamen en anderzijds dat het bendelid hen rechtstreeks en persoonlijk viseerde, hetgeen niet aannemelijk is.

Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat het bendelid 500 dollar van verzoekers zou eisen, maar dat hij volgens eerste verzoeker geen enkele indicatie zou geven van hoe dit bedrag geïnd zou worden, en evenmin de telefoonnummers van verzoekers vroeg zodat het ook niet duidelijk was hoe hij verzoekers zou contacteren (notities PO L. F., p. 8). Volgens tweede verzoeker zou het geld in theorie in San Bartolo overhandigd worden, maar kreeg hij nadien een telefoontje van iemand die beweerde politieagent te zijn en de betaling van een geldsom vroeg (notities PO G. E., p. 8). Ook eerste verzoeker haalt dit vreemde telefoontje aan (notities PO L. F., p. 9). Verzoekers halen nu echter in het verzoekschrift aan dat ze denken dat eerste verzoeker het bendelid op een andere dag zou zijn tegengekomen en dat hij dan het geld had moeten geven, hetgeen eveneens louter een *post factum* verklaring betreft die niet kan overtuigen. De Raad stelt bovendien vast dat eerste verzoeker verklaart dat het bendelid naast de 500 dollar ook van hem eiste dat niet meer naar zijn school zou gaan en da dat hij zou vermoord worden indien hij wel zou blijven gaan (notities PO L. F., p. 7), terwijl tweede verzoeker helemaal niets over dit tweede element vermeldt wanneer hij het gesprek met het bendelid beschrijft, en enkel verklaart dat de man zei dat hij wist waar eerste verzoeker naar school ging (notities PO G. E., p. 6).

De Raad stelt vast dat, volgens hun verklaringen, het bendelid verzoekers wel informeerde dat hij hun adres kende (notities PO, L. F., p. 7), waardoor er logischerwijze zou kunnen verwacht worden dat de bende verzoekers bij hun thuis zou gaan zoeken voor de inning van het geld. Dat verzoekers ervoor kozen om, in afwachting van hun vertrek uit El Salvador, nog meer dan een maand op hun gewoonlijke verblijfplaats te blijven wonen (notities PO L. F., p. 10; notities G. E., p. 9) doet dan ook afbreuk aan de

geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen. Bovendien verblijven de families van beide verzoekers nog steeds op hetzelfde adres en hebben zij geen problemen meer gekend (notities PO L. F., p. 2-3, p. 10; notities PO G. E., p. 3), wat verder de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden feiten ondermijnt, aangezien er logischerwijze zou kunnen verwacht worden dat de bende hun families zou aanspreken op het verschuldigde afpersingsbedrag en/of het vertrek van verzoekers. Waar tweede verzoeker verklaart dat hij vreest dat de bende hem nog zou zoeken omdat hij niet betaald heeft en is vertrokken (notities PO G. E., p. 10), kan deze vrees niet als aannemelijk worden beschouwd daar zijn verklaringen over de beweerde afpersing ongeloofwaardig zijn en verzoekers ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds meer dan acht maanden voordien uit El Salvador vertrokken waren en er geen enkele aanwijzing was dat de bende hen in de tussentijd nog had proberen zoeken. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat ze van mening zijn dat het bendelid tot MS 13 behoorde, en zij in een wijk onder controle van de bende 18 wonen, als verklaring voor het feit waarom verzoekers geen problemen hebben gekend thuis, stelt de Raad vast dat verzoekers beiden tijdens het persoonlijk onderhoud stelden dat ze niet zeker wisten of het bendelid dat hen afperste en bedreigde van bende 18 of bende MS was (notities PO L.F., p. 8; notities PO G. E., p. 9, p. 11). De enige indicatie voor een bedreiging door bende MS is de verklaring van tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud betreffende het feit dat de persoon die hem belde en beweerde politieagent te zijn hem vroeg om geld te brengen naar Santa Lucia, een gebied onder controle van MS (notities PO G. E., p. 7). Dit telefoontje vond echter plaats nadat verzoekers klacht hadden ingediend bij de politie (notities PO L. F., p. 9; notities PO p. 7), en dus al minstens één nacht in hun ouderlijke woonst hadden doorgebracht, waar zij gevonden konden worden door de bende. Zelfs indien verzoekers werkelijk vermoedden dat het MS was die hen bedreigde, is het niet logisch dat ze thuis bleven wonen, aangezien tweede verzoeker op de vraag waarom verzoekers El Salvador verlieten zonder de uitkomst van het politieonderzoek af te wachten verklaart: *“Als we zouden gewacht hebben, is het gemakkelijk om iemand naar ons te sturen om ons te vermoorden; de politie is op praktisch vier blokken van de bende en die bendes houden de politie in de gaten, ze weten alles wat de politie doet (...).”* (notities PO G. E., p. 9), en dus zelf aangeeft dat volgens hem het verblijf in hun eigen woning gevaarlijk was. Tweede verzoeker verklaarde nadien nog dat zijn ouders niet werden aangesproken om het afpersingsgeld te betalen omdat de bedreigingen niet gebeuren waar men woont maar buiten de kolonie (notities PO G. E., p. 11), hetgeen een blote bewering is waarin de Raad verzoeker niet kan volgen.

Betreffende de aangifte bij de politie en de identiteitsdocumenten van verzoekers stellen de beslissingen van respectievelijk eerste en tweede verzoeker nog het volgende: *“De documenten die u en uw neef aanvraagden, werden tot slot allemaal op dezelfde dag aangevraagd. Zowel de klacht bij de politie als uw paspoort werden op 17 september 2020 aangevraagd.”* en *“Verder kunnen er vragen gesteld worden over het moment waarop u uw persoonlijke documenten heeft aangevraagd. Op de vraag wanneer u uw paspoort aanvraagde, antwoordt u dat dat in september – oktober 2019 was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) Op de vraag wanneer de identiteitskaart werd aangevraagd, antwoordt u ook dat dit in september- oktober 2019 moet zijn geweest (persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). Bij nazicht van uw documenten, blijkt dat zowel de klacht van de politie, als uw identiteitskaart als uw paspoort op dezelfde dag werden aangevraagd, namelijk op 17 september, de dag nadat het incident had plaatsgevonden. Dat u zich dit niet meer spontaan, kan herinneren en alleen antwoordt dat ‘het kan’ dat de identiteitskaart bv. op 17 september werd afgegeven, is niet geloofwaardig.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en dat in het verzoekschrift deze motieven van de bestreden beslissingen ongemoeid worden gelaten, en maakt deze motieven tot de zijne.

Wat de door verzoekers ingediende klacht betreft, stelt de Raad vast dat uit het louter indienen ervan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift bepleit wordt, geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers kan worden afgeleid. De vrees voor vervolging moet concreet worden aangetoond, waarin verzoekers echter niet slagen aangezien zij geen enkel geloofwaardig element aanvoeren dat kan aantonen dat zij of hun familie voor of na hun vertrek uit El Salvador door de bendes zijn gevisieerd omwille van het indienen van een aangifte, noch dat de bendes op de hoogte zouden zijn van de aangifte. Bovendien hecht de Raad, om de hierboven vermelde redenen, geen geloof aan de afpersing waarvoor verzoekers stellen klacht te hebben ingediend.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van de beweerde afpersing en bedreiging door een bendelid in San Bartolo.

5.4. Betreffende de andere problemen die verzoekers en hun familieleden in het verleden met bendes hebben gekend stelt de Raad het volgende vast.

Tweede verzoeker werd toen hij zestien of zeventien jaar oud was op school gevraagd om lid te worden van bende MS. Hij weigerde dit en veranderde van school (notities PO L. F., p. 5). Verzoeker haalt geen problemen aan die hij door de rekruteringspogingen nog gekend zou hebben. In 2018 verschole bendeleden op de vlucht voor de politie zich bij tweede verzoeker thuis. Verzoeker werd toen door de politie beschuldigd van het meewerken met de bende en werd geslagen (notities PO L. F., p. 10). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij omwille van dit incident nog andere problemen heeft gekend. Het feit dat verzoeker in 2019 zelf naar de politie stapte om een aangifte te doen wijst erop dat hij geen ernstige vrees koestert ten aanzien van de Salvadoraanse politie omwille van eventuele valselijke verdenkingen van samenwerking met de bendes.

Aangaande de problemen die eerste verzoeker nog zou gekend hebben, vermeldt de bestreden beslissing: *“U was in het verleden nooit rechtstreeks betrokken bij bendegeweld in uw land. Het enige feit waarbij u zelf slachtoffer zou zijn geweest, was toen u toevallig toeschouwer was van een vechtpartij tussen bende 13 en bende 18, waardoor u in het huis van een broer van een vriend moest gaan schuilen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). U werd tijdens dit incident niet persoonlijk gevisieerd. Ook had uw vader ooit te maken met afpersingspraktijken toen hij kleermaker was. Uw vader zou als kleermaker zijn gestopt en zo zou er ook een einde zijn gekomen aan deze praktijken (persoonlijk onderhoud CGVS, p.3).”* De Raad stelt vast dat verzoekers deze pertinente motieven niet betwisten. De Raad merkt hierbij op dat er ook bij eerste verzoeker zich bendeleden op vlucht van de politie zouden hebben verschuild (notities PO G. E., p. 3), maar haalt verzoeker geen problemen aan die hij hierdoor gekend zou hebben. Eerste verzoeker haalt ook aan dat hij toen hij in het zevende jaar zat op school met de dood werd bedreigd omdat hij als persoon uit een bende 18 gebied naar een door MS gecontroleerde school ging (notities PO G. E., p. 6), alsook dat hij op school in San Bartolo ooit gezocht werd door bende omdat een meisje had gezegd dat verzoeker in MS gebied woonde (notities PO G. E., p. 7). Ook werd eerste verzoeker tussen zijn 9de en 12de door bende 18 gevraagd om lid van hen te worden, doch weigerde hij (notities PO G. E., p. 10). Verzoeker haalt geen actuele vrees in verband met deze problemen aan, noch verklaart hij ooit zinnens te zijn geweest El Salvador te verlaten om deze reden (notities PO G. E., p. 10).

Uit deze andere feiten kan evenmin een actuele en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers worden afgeleid.

5.5. Verzoekers roepen eveneens een vrees voor vervolging in omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘returnees’ die in het buitenland verbleven hebben.

Artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.

Hieruit volgt dat twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: het hebben van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden en een eigen identiteit hebben in het betrokken land omdat de groep in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest *“X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel”* heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekers doen gelden dat zij behoren tot de specifieke sociale groep die omschreven wordt als ‘returnees’, zij in geen van deze hypothesen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie voldoen. Er kan niet ingezien worden hoe verzoekers tot een groep met een eigen identiteit zouden behoren die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kenden met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval

van terugkeer. Dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador geen werk zouden hebben, is een puur hypothetische bewering en zelfs indien dit aangetoond zou zijn, toont dit niet aan dat verzoekers in hun specifieke situatie een verhoogd risico op problemen met bendes lopen. Waar verzoekers nog aanhalen dat een moeilijke economische en sociale integratie bij terugkeer ertoe zal leiden dat zij gemakkelijk te rekruteren zullen zijn, wijst de Raad erop dat de families van verzoekers nog op de gewoonlijke verblijfplaats van verzoekers verblijven en dat verzoekers hiermee ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds contact onderhielden (notities PO L. F., p. 3; notities PO G. E., p. 3). Gezien de duidelijke aanwezigheid van een netwerk in El Salvador, en de eerder beperkte tijd die verstreken is sinds verzoekers El Salvador verlieten, kan er niet worden besloten dat verzoekers bij terugkeer een moeilijke integratie zullen kennen waardoor zij vatbaarder zouden zijn voor rekrutering. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekers een tante hebben die in Ierland woont (verklaring DVZ L. F., punt 21, verklaring DVZ G. E., punt 21) doch tijdens het persoonlijk onderhoud geen problemen aanhaalden die zij omwille van deze banden met een familielid uit het buitenland zouden hebben gekend. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij, in hun hoedanigheid als terugkeerders, zouden behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

5.6. Waar verzoekers aanhalen dat zij louter omwille van het feit dat zij geen familieleden hebben in de bendes, en bevreesd leven omwille van de bende-problematiek in El Salvador, een gegronde vrees hebben, wijst de Raad op dat zij het hier bij een volledig hypothetische vrees houden, die geenszins concreet wordt aangetoond. Uit het loutere feit dat de landeninformatie aantoont dat bendes in El Salvador door bedreigingen en geweld angst zaaien en dat verzet tegen deze bendes zwaar bestraft wordt, kan immers niet geconcludeerd worden dat er in het individuele geval van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en zij halen geen enkel concreet element aan dat dit wel aantoont.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun beweerde

problemen met een bendelid in San Bartolo niet aannemelijk maken. Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofdte kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviset.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt evenwel uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviset; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Ook de door verzoekers aangebrachte landeninformatie kan niet tot een andere conclusie leiden. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde bronnen (COI Focus, *El Salvador. Situation securitaire*, International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*; Human Rights Watch

(HRW), *El Salvador - Events of 2018*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019) allen in dezelfde lijn liggen van dan wel dezelfde bronnen zijn waarop de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador en aldus niet aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Verzoekers citeren nog de link van een video van een nieuwsbericht over een jongen die bij hen kwam schuilen uit angst voor de bendes. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers geen dergelijk incident vermeldde tijdens hun persoonlijke onderhouden, enkel het hierboven vermeldde incident waarbij eerste verzoeker vermeldde dat een bendelid zich in zijn huis verschool uit angst voor de politie, maar verzoeker hierdoor verder geen problemen kende. De verwijzingen naar nieuwsberichten over het geweld in Las Cănas en Ilopango doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen betreffende de aard van het geweld in El Salvador. De Raad stelt bovendien vast dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde dat de veiligheidssituatie in Las Cănas recent verbeterd was (notities PO L. F., p. 5), hoewel ze nog steeds erg is (notities PO L. F., p. 10). Waar verzoekende partijen nog een rapport van Human Rights Watch aanhaalt om te staven dat Lourdes een extreem gevaarlijke wijk in El Salvador is, ziet de Raad niet hoe dit verband houden met het reëel risico op ernstige schade van verzoekers daar zij niet hebben vermeld een band te hebben met deze locatie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/6/2, *iuncto* 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 17, §2 van het KB CGVS, van de “onafhankelijkheidsplicht” en van de “onpartijdigheidsplicht”, maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en beginselen geschonden achten geschonden achten. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met bendes in El Salvador niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET